

jsem

jsem duše vůně kadidla a hlíny.
jsem šumění klasů a hlas havrana,
savana a v ní cukrová třtina.
prázdná lahev vína.

jsem hlas a za ním zanechány stíny,
jsem pocit viny.

jsem na palcích záděry,
jsem chci zůstat v posteli,
jsem takhle jsme to nechtěli.

jsem smírek a jsem hedvábí,
jsem šeptání v bezpráví,
jsem večere ve vaně
a do dlaně chytnuté chmýří.
jsem panák, nebo čtyři.

jsem nikdo a jsem každý,
jsem vrah i oběť vraždy,
jsem kořeny v podzolu a jména apoštolů
vzývám vždycky v kleče.

mlčet a rvát,
syta mít hlad.

tetan

dej mi dávku tetanu,
ať můžu žít v kovovém světě.
na střechách už nikdo nesedí
a hvězdy nemají pro koho plakát,
ani blít.

tak dej mi dávku tetanu,
ať můžu žít v kovovém světě.
trávím se, když jej trávím.

pamatuješ, jak nám život nedal spát?

žlutomodrá

tvé syny svolává siréna.
však její hlas nikoho nevábí,
vytahuješ kapesník z hedvábí
a ulicí letíš jako šílená.

do kapsy dává mu semínka jiná matka,
aby slunečnice mohly růst za ním
nebo na něm.
(ach, jak je svoboda vratká)

nebe konstantně hoří,
když v hoři je svět.

půda tvrdne
a nechce přijímat další kosti,
pod zemí jsme všichni prosti,
v zemi není více zlosti,
nad ní luční květ.

prociť rytmus v kapkách deště,
nadechni se znovu ještě,
těžké boty
nové roty
šlapou těla

nedospělá.

teď místo vláhly prší kulky,
prší plyn,
dýcháš
dým.

vraždi pro zničenou půdu,
bludu
dej absolutní status,
pravdu? zadus.

krm v sobě zrůdu.

a matka země brečí,
matka země v křeči,
matka
země
klečí.

a já
mám natáhnuté dlaně.
prázdné,
prosté,
nahé
a když plivneš na ně,
vykvete lilie.

světe, co ti je?

hrana a ty

šťěstí se zredukovalo na 20 metrů čtverečních,
barvu stěny zásadně žádnou.
a té samé barvy nábytek.
a té samé barvy nájemník. dočasný.

hranatý pokoj, hranaté okno,
hranatá váza, hranatý talíř,
hrnaté květiny a hranatý toaletní papír
a snad budeme mít jednou víc hranatá srdce,
protože hranaté je lepší
a kde není hrana,
tam se musí vybrousit.

sedáme si do hranatých aut podle pravidla
každý sám
a každý sám za sebe.

škatulkujeme. škatulkujeme se, škatulkujeme tě,
protože škatulky jsou hranaté a... duše?
hra, že je hranatá, dokud hrana nevznikne.

obrousili jsme si svět.
obrousili jsme svět, abychom na špičkách
tančili po hranách až do momentu,
kdy se z nich stanou hranice.

hranice, které překračujeme.
hranice na kterých pálíme všechno amorfní.
hranice, které si strážíme před cizostí,
protože co je cizí, může být oblé.
a my oblékáme hranaté svetry.

tak než si zapneš poslední knoflík, prosím:

zahrň mě mechem,
dechem budu kapradí,
jež se echem zasadí
na zádi poslední lodi z flotily.

chci, aby fíky ještě plodily
a komíny byly by jen stěžně,
kde něžně lezem v půlnoci.

nebýt dýmu otroci.
nemít kolem sebe betonovou zášť,
shodit plášť proti kyselému dešti,
pod kterým se každý rozpadá zvlášť.
šťěstí tnuto klešti.

Bože, až budeš sčítat hrany,
nech mi ostré lokty.

ke kapce ukáplu dalších pár
radostných,
bolestných.

růžence nedrží dávno tvar
a jejich tajemství křičí:

bytí
sem tam se člověku přičí.

utrhnu kvítí,
co dávno již uhasil žár,

snad mezi vlnami vzklíčí.

sedla bych si na koleje a poslouchala vlaky,
míjela divné opilce a opila se taky.
bezdomovcům v parku bych zas dala dobrou
noc
a s žebráky na schodech žádala o pomoc.

rozbila bych hrnky i porcelánové vázy
a s Viktorkou zpívala si na nejvyšší hrázi.
spolu s bláznou v kazajce bych byla sevřená,
pak s kajícíky vroucně si dřela kolena.

křičela bych nahlas, tím hlasem, co má hlas,
aby to všechno přešlo
a potom přišlo zas.

morfium

touhu uvnitř cítím nalákánu v karavanu.
do písku otisknu své poslední sbohem,
s Bohem.
vzpírám se iluzím, oázám i větru mnohém,
až poušť mi dá vřelost cejchovánu,
neodvanu.

čtyřicet let v genezi si předříkáváš Genesis
a pro slepou víru v askezi
se vzdávám ložky jakési,
co měla najít cestu zpět.
měla jet v bouři spasit svět.
však teď když není,
jak dostane se domů lásky květ co způsobuje
chvění?

dnes zahalena psů Diem
a v bílém na svém rekviem
do chrámových kachlí vrývám
miserere nobis
mane mecum.

pohořelická ukolébavka

s bolestí v srdci a se srdcem v bolesti.
co bolest je když už ji nikdo necítí?

bojovat o žití ve vlastním nežití,
věřit, že lepší den si cestu proklestí.

na polích léta už nejsou žádné klasy,
místo nich šumění, zaorané hlasy.

(kolo)běh

tělo, které tlelo
také dříve chtělo.
a duše
kouše
dásněmi bez zubů.
svět – líce bez rubů
v něm každý podoben mouše.
vjem – rychle pouštět.
pouště bez oáz,
pořád jet nadoraz.

modlitba

projdi mnou a nech, ať se zamotám,
ať lehkost bytí promítám průhlednou látkou.
ať šátkem zamávám zlobám a samotám,
necht' vznáším se lehce pryč v tvou zem
vratkou.

ať s Tebou zpívám a ať s tebou pláču,
nauč mě objímat, hladit i hřát.
dej, ať vstříc hedvábné propasti skáču,
zapleť se do vlasů až budu z měsíce tkát.

vem slova mému křiku a nes jej v dálky,
rozbíjej města i porcelánové šálky,
lam stromy a pampelišky saď.

sraz mě na kolena a koluj v mých žilách,
pak až vstát a jít už nebude v silách,
to, co jsi světu vzal, prosím Tě, vrať.

svatojánská

nauč mě, prosím, svítit.
cítím, že tvůj dotek pálí
o to více, když se vzdálí.
přesto chci tě prsty chytit,
nech mi jen se trochu vznítit.

nachová nebe padla
spolu s křídly serafínů.
ránem možná nezahynu,
dlouho již duše chřadla,
lístek po lístku jen vadla,
vadla.

nauč mě, prosím, svítit.
nejen svítit, teplo dávat,
s padlými se živou stávat,
nechci už jen rány nítit

solí.

a jestli mám se jednou zřítit,
ať to bolí,
ať
to
bolí.

dva tisíce let poté
a beránek opět leží na obětním stole.
dohnali jsme jej na kalvárii
svým ovčím mlčením,
teď čeká na své tři hřeby
a na houbu s octem.

a zástupy ví, že křižují nevinného.
dva tisíce let prozradilo, že i Pilát to věděl.
dva tisíce let ukázalo,
že křičet ukřižuj v pár lidech,
křičet ukřižuj s mocí tekoucí po dlaních,
je víc než soucit a tiché modlení.

znovu se losuje o šat,
odvaha a selský rozum patří do maštale,
ne mezi saka.

ne tam, kde karty se lesknou krvavým zlatem.

a až začnou pršet rakety, morfium a asfalt,
až místo zvonů budou zvonit hrany,

najdeme si jinou planetu.

zůstanou prázdné ulice,
bez života, přitom životem pomalu se plní.

zlo odejde spolu s člověkem,
beránek naposled vydechne
a jeho slzy skropí ruiny,
prázdné ulice
bez života, přitom životem pomalu se plní.

vyvine se znovu člověk?

doved mě po kolejích od domu
až na konečnou.
zujme boty,
kostky tepou
a železo rezonuje.
až pojede tramvaj
moje mysl neuhne.

tělo možná uskočí
omotá se kolem věží
proběhne se po mostě vzhůru nohama
přikryje město vlasy
a řasy
ohřeje někomu polévku.